

Revalidar la República el 21D i, aquest cop, fer-la efectiva

written by Carles Suárez i Graells | 23 de novembre de 2017

L'independentisme ha de concentrar tots els esforços a guanyar les eleccions del 21D. No per gestionar el retorn a l'autonomisme, sinó per renovar el mandat democràtic a favor de la República.

Per això els programes electorals no s'han de limitar a l'oposició al 155, recuperació de les institucions o l'alliberament dels presos polítics. Un programa d'aquesta índole suposaria la victòria d'Espanya, ja que significaria que la posició de màxims seria retornar a l'autonomisme del 5 de setembre (de fet, pitjor, car el 155 –o els seus efectes– es mantindrien igualment).

Els programes electorals han d'aclarir com fer efectiva la República si el 21D torna a ser refrendada majoritàriament per la ciutadania (més vots a favor que en contra) i pels representants de la sobirania nacional (majoria absoluta de diputats).

Per això és important fer autocrítica dels fets del 30 d'octubre, per aprendre dels errors del passat i evitar que es repeteixin, bàsicament: la sobrevaloració del rol de la Unió Europea i la infravaloració del rol del poder popular i de la capacitat hostil d'Espanya.

El relat sobre l'autocrítica és important. Perquè si s'assumeixen els errors, es poden superar, però si no s'assumeixen, s'acaba negant la possibilitat de la via unilateral, com han declarat les darreres setmanes de manera preocupant entre altres Andreu Mas-Culell o Anna Simó.

Quina alternativa hi ha a la via unilateral? Aconseguir dos

terços del congrés espanyol, la majoria dels vots espanyols i altra vegada dos terços per canviar la Constitució i permetre un Referèndum vinculant? És possible aquesta estratègia amb l'actual correlació de forces a Espanya i les limitacions demogràfiques catalanes?

És cert que Catalunya no disposa de la capacitat policial o militar que té Espanya i que la independència serà multilateral o no serà. I que, per culminar el procés, seria favorable una mediació o intervenció exterior per garantir la sortida de les forces d'ocupació i culminar el control del territori. Ningú posa això en dubte. El que està en qüestió és com forçar la intervenció internacional.

Perquè el que els fets d'octubre mostren és que ni Europa, ni els cascos blaus de l'ONU, ni ningú, intervindran per solidaritat democràtica. Només hi haurà una intervenció si els costos de no intervenir són superiors als costos d'intervenir. I només amb una política unilateral de fets consumats, un intent real de controlar el territori i amb mesures de pressió real sobre l'economia els costos de no intervenir poden ser superiors als costos d'intervenir.

I per això cal superar el segon error d'octubre, la infravaloració del rol del poder popular, canalitzada tant des del front institucional com per qui teòricament havia de dirigir-ne el desenvolupament.

Per sort, l'organització popular, per si mateixa, ja ha superat aquesta contradicció de forma natural, com mostren la proliferació dels Comitès de Defensa de la República, espais horitzontals, democràtics, disposats a la desobediència civil i a la pressió real sobre l'economia (i de forma efectiva, com es va veure a la vaga general del 8 de novembre) i que, com el seu nom indica, estan destinats a fer efectiva la implantació de la República impedit la consolidació del retorn a l'autonomisme. La creació de CDR en l'àmbit internacional (més de 15 en les darreres dues setmanes) mostra també com aquest

espai pot cobrir els *gaps* existents en la defensa exterior de la República i l'articulació de la genuïna solidaritat internacional.

Dels errors d'octubre també es pot veure que no fou òptim proclamar la independència en divendres i fora d'horari laboral perquè és un autèntic *anti-momentum* del cicle mobilitzador i informatiu, i va mitigar l'impacte real.

Per aconseguir una embranzida victoriosa de l'efectivitat i per maximitzar les conseqüències econòmiques, populars i internacionals és més òptim fer-ho a principis de setmana i durant horari laboral i borsari. I amb plena coordinació amb la mobilització popular, i aconseguir el control sobre el territori estratègic com es va fer el 8N, però també amb la creació d'un punt neuràlgic central i permanent de la mobilització.

Seria òptim que el nou full de ruta sigui aquesta vegada realista (assumeixi l'hostilitat espanyola, les possibilitats reals d'intervenció exterior i el rol estratègic del poder popular), compartit per tots els agents i amb claredat de quan començar a aplicar-lo, si el mateix 21 a la nit amb el recompte electoral, o ajornat a la constitució d'un nou govern que lideri la implantació.

I per això cal, evidentment, guanyar les eleccions, aconseguir la mobilització de l'independentisme en jornada laboral, que està dissenyada per maximitzar relativament la participació del sector de població jubilada, menys favorable al sobiranisme.

També seria òptim preparar-se per escenaris possibles com la il·legalització de candidatures abans de les eleccions o el molt probable manteniment del 155 després. Siguin quins siguin els resultats, només es podrà avançar a fets consumats.

Malgrat divisions, ineficiències (on és Dante Fachín?), i la instrumentalització de la "transversalitat", les enquestes

pronostiquen no només una molt gran plausibilitat de majoria parlamentària sobiranista, sinó de possibilitat real d'aconseguir més del 50% dels vots, sobretot si s'aconsegueix mantenir l'esperit i els vots (comptats o requisats) de l'1 d'Octubre és molt possible la revàlida absoluta de la República.

Cal destacar la intel·ligència del pdc, a qui les enquestes pronosticaven sols 15 diputats fa unes setmanes i que estan creixent amb la inèrcia del momentum, gràcies a la capacitat de metamorfosi permanent i una astúcia extraordinària no només no comparable amb les altres dues llistes sinó que ni tans sols s'identifica com a tal. Que el cap de llista no pot sortir de Bèlgica i fer campanya? Cap problema, que la campanya comenci a Brusel·les. Brillant. A les presons, cartes.

La correlació de forces dins el sobiranisme només és transcendent en la mesura que les llistes concebin el 21D com a revàlida de la República amb voluntat de recollir el mandat electoral, aplicar els resultats i crear un govern que, aquest cop sí, pretengui fer-la efectiva, comptant amb l'única estructura d'estat imprescindible per aconseguir-ho: l'organització popular.